

Inger Støjbergs grundlovstale

Taler

Inger Støjberg
Formand for
Danmarksdemokraterne

Dato

5. juni 2023

Sted

Hesthave Herregård ved
Spøttrup

Hvor er det fantastisk at kunne mødes her på en skøn sommerdag, hvor fuglene synger.

”Danmark er et dejligt land”, som Shu-bi-dua synger i sangen ”Danmark”, som de politiske korrekte i København endnu ikke har fået held med at få forbudt, selv om den indeholder lidt bramfri, humoristiske formuleringer om de varme lande.

I dag mødes vi så rundt om i hele landet og fejrer vores grundlov. Og hvor har vi meget at værdsætte. For et par måneder siden besøgte jeg Kiev i Ukraine og så med egne øjne, hvad det betyder, når den frihed, vi tager for givet, er under angreb.

Grundloven er vores fundament af frihedsrettigheder, der garanterer, at vi kan tænke, tro, tegne og leve, som vi vil. Og den er rammen for vores demokrati og vores folkestyre. Grundlæggende har vores folkestyre det godt. Men jeg må også sige, at der også er noget, der bekymrer mig i disse år. Og det handler om, at vi som land er ved at knække over.

Som I ved, så havde jeg lidt tid sidste år, hvor jeg sad derhjemme og havde god tid til at fundere over livet og dansk politik.

Som jeg sad der med Ludvig og kiggede længselsfuldt ud i friheden i haven, der for en periode var forbudt terræn på grund af fodlænken, der var der en ting, der slog mig. Som jeg sad der ved spisebordet i min lille enkeltmandsvirksomhed, slog det mig. Hvor er der meget af den politiske debat, der fylder på Christiansborg og i de fine saloner i København, som er fuldstændig afkoblet fra den virkelighed, som de fleste almindelige danskere lever i.

Hvad skal vi leve af i fremtiden? Har jeg mit job næste år? Kan mit barn få en god uddannelse uden nødvendigvis at skulle rejse til den anden ende af landet? Kan jeg sende min søn eller datter i byen uden at være utryk for indvandrerbander? Kan jeg sende min mor på plejehjem og være sikker på, at hun får en værdig behandling? Og hvis jeg selv bliver syg, kan jeg så overhovedet være sikker på, at vores sundhedsvæsen kan tilbyde mig en ordentlig behandling i tide?

Det er den slags spørgsmål, der fylder noget for helt almindelige danskere. Men det er ikke det, der fylder på Christiansborg. Her går man mere op i at overbyde hinanden i urealistiske klimamålsætninger. Man går op i at diskutere abortgrænsen, selv om ingen rigtig har kunne pege på et problem med den grænse, vi har i dag. Ja, og senest nåede skørheden nye højder, da et flertal besluttede, at vi skulle tælle antallet af mænd og kvinder på malerierne på Christiansborg.

Hvis et demokrati skal fungere i praksis, så kræver det, at vi har en nogenlunde fælles opfattelse af virkeligheden. Det gælder både på tværs af landet, men det gælder også på tværs af indkomstgrænser og uddannelsesbaggrund og alle andre områder, hvor vi er forskellige som danskere.

Et demokrati er også afhængigt af, at forskellene ikke bliver for store danskere imellem. Og det er her, jeg oplever, at vores land er ved at knække over.

Det er som om, at djøf-eliten i København slet ikke har et blik for, at livet er anderledes vest for Valby Bakke.

Det er nemt nok at sidde på Frederiksberg og mene, at alle skal køre i elbil, når der er en ladestander på snart hver en villavej.

Men når man så går ud og pålægger vores lastbilchauffører en kilometerafgift for at tvinge dem til at skifte til ellastbiler, så hænger det jo ikke sammen i virkelighedens verden, når der kun er én offentlig ladestander til lastbiler i hele landet. Det bliver bare en pengemaskine. En pengemaskine, der ifølge regeringens egne tal kommer til at betyde, at hver tiende lastbil må dreje nøglen og parkere i garagen. Det kan godt være, at det giver anerkendende nik på de bonede gulve til klimakonferencer i fremmede lande, men det kan man ikke

betale regningerne med, hvis man er arbejdsløs lastbilchauffør i Holstebro.

På samme måde så er planerne om en co2-afgift på landbruget endnu et eksempel på politik, der kun giver mening i et regneark. Og det gør det så ikke engang. For hvis man indfører en co2-afgift på landbruget, så betyder det, at omkring 20.000 arbejdspladser i vores landdistrikter vil blive nedlagt. Og det vil ikke kun være landmændene, det går ud over.

Det er også følgevirkningerne, den lokale smed og den lokale tømrer, der bliver ramt, når landbrugene bukker under. Og inden man får set sig om, så går det også ud over den lokale Brugs og den lille, lokale skole. Derfor er en co2-afgift på landbruget ikke kun skadeligt for landbruget. Det er en decideret krigserklæring mod livet i landdistrikterne med Venstre og Socialdemokratiet i front.

Selv i noget så fundamentalt som vores sundhedsvæsen er der markante uligheder alt afhængig af, hvor man bor. I de tyndt befolkede egne af landet er der mangel på noget så basalt som en helt almindelig familielæge. Og de senere års centraliseringer har medført, at mange danskere har fået ganske langt til et sygehus. Bare som et eksempel, så svarer afstanden fra Thyborøn til hospitalet i Gødstrup til, at Frederiksbergs nærmeste hospital skulle ligge i Slagelse. Tror I, at man ville acceptere det på Frederiksberg? Jeg kan give jer svaret. For Venstres folketingsmedlem Jan E. Jørgensen, der er valgt på netop Frederiksberg har fornyelig foreslået, at der skulle oprettes et nærhospital på Frederiksberg, fordi der er for langt til Hospitalet i Bispebjerg. Jeg kan oplyse, at afstanden fra Frederiksberg til Bispebjerg er fem kilometer. Fem kilometer...

Det er godt, at der er en række nærhospitalet på vej rundt om i landet. Når vi næste år skal lave en sundhedsreform, så vil vores prioritet være, at vi styrker det nære sundhedsvæsen yderligere. Vi kommer også til at kæmpe imod Lars Løkkes planer om at nedlægge regionerne og lave nye centraliseringer af vores sundhedsvæsen.

For ærligt talt, så er centraliseringen gået for vidt. Hver for sig har de seneste tyve års reformer måske givet mening. Men når man lægger kommunalreform, politireform og retskredsreform sammen, så er resultatet bare, at livet er blevet suget ud af mange mindre byer.

Det er derfor, vi har foreslået at flytte 10.000 statslige arbejdspladser ud af København. Og det er ikke et helt tilfældigt tal. Nej, det er faktisk det antal statslige arbejdspladser, der er blevet etableret i København, siden man begyndte at flytte statslige arbejdspladser ud fra hovedstaden i 2015. Og det viser bare, at der sker en snigende centralisering, hvis vi ikke gør noget aktivt for at modvirke det.

Og hvis I spørger mig, så giver det lidt mere mening, at Fiskeristyrelsen lægger i nærheden af Vesterhavet end på Vesterbro i København, hvor den er placeret i dag.

Et andet område, hvor jeg oplever et skævt fokus, er i forhold til Produktionsdanmark. Selv om alle Folketingets partier i valgkampen talte om at styrke vores erhvervsuddannelser og tilføre flere penge, så er der intet sket siden valget. Vores erhvervsskoleelever står stadig nogle steder med 40 år gammelt udstyr. Det er det samme udstyr, som elevernes egne forældre blev uddannet ved. Og hvad hjælper det så med høje klimamålsætninger, hvis man ikke kan finde ud af at sikre ordentlige uddannelsesforhold til dem, der skal bygge vindmøllerne og grave fjernvarmen ned?

Det er derfor, vi foreslog en akutpakke til erhvervsskolerne for nylig. Men også her står Christiansborg i stampe, fordi man pt. er mere optaget af at diskutere, om man skal forkorte nogle universitetsuddannelser. Bevares, det er da også en fin diskussion at tage.

Men det er som om, at virkeligheden igen ikke er trængt igennem til Christiansborg, når vi inden for de kommende år kommer til at mangle 100.000 faglærte. Og så bruger vi tiden på at diskutere længden af de humanistiske uddannelser på universitetet i stedet.

Så jeg synes af og til, at tiden bliver brugt på de forkerte ting på Christiansborg. Og en anden ting, der også bekymrer mig er tendensen til, at Christiansborg lukker sig om sig selv. For hvis vores demokrati skal være ægte og levende, så kræver det efter min mening, at vi hver især har en oplevelse af, at vores bekymringer bliver taget alvorligt, og at politikerne lytter.

Det er også derfor, jeg var så meget imod regeringens afskaffelse af store bededag. Der var ikke en eneste politiker, der talte om at afskaffe store bededag,

da vi gik til valg i november. Men pludselig, så skulle afskaffelsen hastes igennem. Og man tromlede henover fagbevægelsen, kirken og Folketinget.

Undervejs forsøgte tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen sig med det besindige forslag om, at man kunne vente med afskaffelsen af store bededag til efter næste folketingsvalg, så vælgerne kunne tage stilling til det. Men ham gad man åbenbart heller ikke lytte til i regeringen. Man tromlede bare videre, og nu er store bededag så historie.

Jeg tror helt ærligt ikke, at det gør noget godt for befolkningens tillid til vores folkestyre, når man oplever sådan en proces.

Det er også derfor, jeg har sagt, at Danmarksdemokraterne skal være et gammeldags parti. Det vi siger før et valg, det mener vi også efter et valg. Så når vi sagde, at vi ønskede en advokatvurdering af Mette Frederiksen i minkskandalen, så var det ikke bare noget, vi sagde. Vi mente det faktisk. Og lugten af læderet i ministerbilerne kunne ikke få os på andre tanker. Og jeg tror, at befolkningens tillid til politikerne ville stige en hel del, hvis man oplevede en større sammenhæng mellem det politikerne siger, og det de faktisk gør.

Det har været en fornøjelse at fejre grundlovsdag med jer. Jeg kan love, at jeg fortsat vil gøre mit for at få Danmark til at hænge sammen og sørge for, at vi har et folkestyre, hvor der rent faktisk bliver lyttet til folket.

Rigtig god grundlovsdag!

Kilde

Tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Danmarksdemokraterne, Grundlovstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inger-stojbergs-grundlovstale>